

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Šimen Jak.

Izhaja 15. in 30. dan vsakega meseca ter velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld.
Za oznanila plačuje se od čveterostopne petit-vrste 6 kf. če se jedenkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr., če se trikrat tiska.
Večkratna oznanila primerno ceneje.

Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani (Krakovski nasip št. 18).

Estetiku.

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Oblastno zrè v slovenski svet,
Kjer mnog mladič vzdihuje bled,
In v noči pesni kuje,
Ki On jih kritikuje.

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Le n j e g a je pövprašati
Kakó se je obnášati
Kedór se z verzi muči
On že prižgè mu „luči“!

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Iz srca priti mora spev,
Srcá naj glasen bo odmév,
Takó uči roj pevčèet
Duhá ubožnih revčèet.

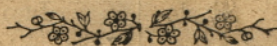
Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Nikdár od naših slavnih mož
Ne trgaj mi dehtèčih rož.
Vseskozi le izviren
Kot bil je naš Preširen.

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Lepó estetik n e ži,
A sam se tega ne drži.
Saj mnogi njega cveti,
So v tujem vzrasli sveti.

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
„Exemplatrahunt“ právjio
Če v zgled ti kôga stávjio.
A v nas narobe ravno,
Ker vse je že „preslavno“.

Živi v Slovencih grand estetik,
Prebrál že mnogo je poetik:
Ker vest imam pa ja z tenkó
Poznèj naštel bom na drobnó
Kateri se cvetovi
Ne zdijo mi njegoví,

Dotlej pa, dragi moj estetik,
Ki mnogo zbral si že poetik
Pripravljáš se lehkó na boj
Ker oster bo i govor moj
In z našega Parnasa
Doslej ne dajaj glasa!

Bledi mesec.

(Spisal Argust Šenoa).

„Fertig!“ zakriči železniški vodja na zagrebškem kolodvoru. Lukamatija zažvižga, vlak začne se gibati! Giba se, giba se hitreje in hitreje, pa hajdi! oddirja pot na Štajersko.

„Za vraga!“ vsklikne sedaj jeden od trojica mladeničev, ki so stali na kolodvoru, pa srdit vrže gorečo kubo na tla. Bil je človek zagorel, vitek, čil, živa hrvaška kri.

„Kaj ti je, Juro?“ vpraša ga tovariš, vetrnast, s pomado namazan mladenič s kozjo brado, skakajoč po tankih nožicah kakor komedijaška igrača po železni žici.

„Jože!“ izpregovori tretji mladenič tovarišu, opirajoč se ob steber in mirno pušič, „Jože, tebi se vedno glavica lovi po višji politiki, a vender si slep, ko oni zakajeni „serežanin“ od morske pene na tvoji pipi. Ali nisi videl óne lepe plavke v tretjem vagonu, za katero je Juro gledal? Pa kako se mu je „vražja dekle“ sladko smejala, dokler je ni vlak v štajersko deželo odnesel.“

„Ide Mila po jagode“ — deklamira Jože, gledajoč svojega morskega „serežanina“.

„Za vraga!“ smejal se je Juro gledajoč za belkastim dimom železniškim, kateri se je vedno bolj proti Štajerski zgubljal.

Pri „zlatem žrebci“ je Juro s svojima tovarišema sladki spomin na zlatolaso vilo v zlatem „bukovci“ hitro utopil.

* * *

Tudi Juru pride kmalu čas, da ga vlak odpelje iz Zagreba. Kam? Na Dunaj, da se uči doktorstvu.

Sestra mu je dala na pot sladek kolač in srčen poljub, mati pečenega purana in — iskren blagoslov, a oče lepe nauke in kar je najvažnejše, debel zavitek ónih podob, katere gospod finančminister, a bogme tudi mladi gospodi „doktori“ — silno potrebujejo.

Tudi „Juro ide po jagode“.

Mladi „doktori“ so velika gospoda, a ministrove podobice spadajo, ako že ne po zoologiji, a vender po naravi v razred ptic selivk. Logična posledica onih dveh premis je čestokrat — mrak v mošnji doktorski. A iz tega zopet sledi, da se mlada gospoda zaradi različnih potrebščin z ónim plemenom ljudij, katerega drugi smrtniki „upnike“, mladi doktori „manihejce“ imenujejo, v diplomatično občenje spuščati morajo.

Tudi Juro imel je sicer „manihejcev“ v obče dovolj, a napósled jednega, kateri ni bil samo krivoverec nego pravi pagan.

Ta pagan bil je „pleno titulo“ gospod Vendelin Vencliček, „tailleur des habits pour messieurs“ ali slovenski rečeno — krojač.

Gospod Vencliček bil je človek kvišku molečega, krtastega nosa, debelih ježi-obrvi, vedno smejočega se lica, brez brk, a bradat á la gorila, „telesni“ krojač medicinske fakultete, a manihejec par excellence.

Gospod Vencliček, ta pritlikovec in brezbrkovec, lovil je mlade doktore po „Alservorstadt“ kakor krvolok pajek sirote mušice.

Posebno nesrečna muha bil je naš Juro, kateremu se je tudi ime svétilo v črni knjigi Vendelinovi.

Gospod Vencliček bil je sicer tudi dober Slovan, kakor Juro, ali — krojaški računi se žalibog ne kompezirajo z vzajemnostjo slovansko.

Drugi „manihejci“ obiskali so Juro vsaj ob času, ko se običajno vizite izvrše, ali komaj so padali solnčni žarki v Jurova okna, glej ga Venclička že na Jurovih vratih, kjer s cvrčajočim glasom vpraša zadremanega „doktorja“, ali je iz Zagreba došlo „debelo“ pismo, in to bogme vsak dan.

Enkrat se razsrdi naš Juro; pa se kane ogniti ti napasti krojaški.

Vsako jutro je zgodaj vstal, pa hajd! v Prater. Tú sem ne sega mreža Vencličkova, misli si Juro.

Nekega dne — bilo je popoldne — klatil se je naš nadepolni Juro po Prateru, ko zagleda pred seboj — óno lepo plavko, v katero se je bil zaljubil na zagrebškem kolodvoru.

„Ah“ — vsklikne Juro radostno, ne videči ni stare babe zraven plavke.

Plavka se mu ljubo nasmeje, ali stara jo potegne v omnibus, ker je jelo deževali.

Tudi Juro hoče v omnibus, ali ravno ko se je bil zaletel za vozom, pokaže se izza omnibusovega okna krtast nos — Vendelin Vencliček — a naš Juro pa v beg!!

Lahko se je sprehajati po Pratru, kadar je lepo vreme, ali zlo, kadar je deževno.

Pri hiši preži Vencliček; ni kavarnar noče da čaka, deži ves dan, kam češ?

Kam, nego k Milanu? Ta stanuje blizo.

Milan bil je čuden človek. Z nikomur ni govoril v hiši, vedno je hodil svoj pot ne glede ne na desno ne na levo, s kratka — Milan je bil pravi pravcati sin junaške krajine.

Juro izpove Milanu svoje tuge, zahtevajoč, da mu dá pribežališče pred arcimanihejcem Vendelinom.

„E pa ostani tú! Evo knjig, smodk, jaz grem na univerzo. Bog!“ reče Milan, potisne klobuk na nos, pa odide.

Juro si zažge smodko, leže na divan in začne opazovati sobo. Na levi strani bila so vrata, od koder se je slišalo časi šumenje ženske obleke, pa nič več.

Juro vzame z mize zvezek izvirnih hrvaških novel. Začne čitati.

„Neumnost!“ vsklikne, pa vrže knjigo od sebe. Smodka gorela mu je slabo.

„Neumnost!“ vsklikne, pa vrže smodko. Na sobinem stropu bila je naslikana pisana zvezda.

V njo upré Juro oči, pa jej šteje trake.

Pri tretjem traku spomni se plavke, Vendelina in omnibusa, in zopet vsklikne „neumnost!“ pa šteje dalje.

„Vidiš!“ začne sam s seboj govoriti, „ko bi ne bil len, kakor si, lahko bi obiskal svojo rojakinjo Milico.“

Nisi še je nikoli videl. Mlada je. Na Dunaji stanuje pri teti. Stari ti vedno piše, naj jo obišeš. Al kje vruga stanuje? Stari moj dal mi je naslov, a jaz sem ga zgubil. Neumnost!“

V tem začne v drugi sobi za omaro biti ura in naglo potem zasvira pesem:

„Bledi mesec! tebi tožim —“

Juro naravna ušesa, da sluša uro sviralico. Godba neha.

Juro števajoč zopet zvezdi trake začne žvižgati: „Bledi mesec —“.

Na to zapoje iz druge zaklenjene sobe žensko grlo in to s hrvaškim glasom: „Bledi mjesec —“.

„Bledi mesec? — Koga vruga? — Hrvatica? skoči Juro na noge.“

Iz druge sobe se je čulo, kako je roka uro sviralico zopet navila. Ura zopet zasvira, Juro zopet zažvižga, hrvaški glas zopet poje in tako — dva — tri — štiri — petkrat.

Juro hoče pogledati skozi ključavnico. Ali z druge strani stoji omara.

Konečno se osmeli, pa vpraša: „Oprostite, lepa rojakinja, koliko je ura?“

„Pet, gospod rojak!“ oglasi se z druge strani mil glasek.

Juro hoče svoj dijalog nadaljevati, ali tam pride nekdo v sobo, stara žena po glasu, pa pokliče mlado, da pripravi stvari za potovanje.

Juro hiti na ulico, ne bi li mogel na oknu opazovati svojo rojakinjo.

Ostro je opazoval okno. Oknino krilce se počasi odpre, bela roka se prikaže, a sedaj — prikaže se na oglu ulice, ravno na potu k Juriju — Vendelin Vencliček.

A tužni Juro? Oh, in nazaj, zopet v beg!

Drugi dan rano prihiti zopet Juro k Milanu.

„Milan! Boga ti, reci mi, kdo je tvoja gospodinja, ima li hčer — reci, govori!“

„Ravno pred dvema urama odpeljala se je na kmete“, odgovori Milan.

„Oh! To je zopet neumnost. Ali znaš, kako se imenuje? Mlada je Hrvatica.“

„Vidiš! tega nisem znal. Neznam, kako se pišejo.“

„A ti stanuješ že dva meseca tú? „E! Staro sem videl, ali mlade nisem.“

„Oh neumnost nad neumnostjo!“ vsklikne Juro, butajoč se z roko v čelo.

„Pa za kaj? zavrnega hladnokrvno Milan.“

* * *

Krojaška napast ni več trpinčila Jurija.

Nekateri ministri paprički so jo umirili.

Nekega dne v jutro potrka zopet nekdo na vrata Jurova. Mladi doktor je mislil, da je zopet kak „manuhejec“, ko pride v sobo — njegov starec, njegov oče.

Ko sta se poljubila in objela oče in sin, reče na krat stari:

„Juro, pelji me k Milici. Jaz sem nje varuh.“

„Dragi oče —“ zajecjla mladi „doktor“.

„Ti nisi bil nič pri njej? Nesrečno dete! To sem si mislil. Hajdi! Zdaj moraš, ona je na kmetih, v Dornbachu.“

Oba se odpeljeta s fijakerom v Dornbach.

V polétnem stanovanji vsprejma ju stara teta.

Milice ni bilo tú, šla se je bila sprehajat po gaju.

Juro ni znal, kaj naj dela, kako da odgovarja na obilna tetina v prašanja, a še bolj ga zmoti ura sviralica, ki je začela svirati „Bledi mesec!“ Teta pošlje po Milko.

Čez nekaj časa sliši se na dvoru zvonki glas in v sobo skoči Milica — ona lepa plavka z zagrebškega kolodvora, ona Milanova sosedica in zakliče smejé:

„A dragi stric! A gospod Juro! O poznam Vas davno, po fotografiji, po zagrebškem kolodvoru in po bledem meseci!“

„Da! po bledem meseci“, spregovori ves zmeden Juro.

* * *

Kadar sta pozneje Juro in Milica, mož in žena, na večer gledala svetlo mesečino, često je mlada gospa rekla: „Glej, to je ta „bledi mesec“.“

Ali sedaj mu némam nič več tožiti!“ pravi Juro, ter poljubi ženko.

~~~~~

Psevdojezikoslovcu.

Miklošič ti v jedno mér je na jeziki

Brizinski ž njim tudi spomeniki:

Toda stavbi temelja je treba,

Če se hoče dvigniti do neba.

Vsak umeva po svoje.

Ko smo dobili konstitucijo ali ustavo, srečata se nekega dne dva kmeta. „No, kako je Jože? Zakaj si tako pobit?“ — „E zakaj ne bi bil. Doma toliko otrok slaba letina, davki pa tako veliki!“ — „Ej Jože, le potolaži se, zdaj bode že boljše, saj imamo zdaj konjski štacion.“

(Pogovor dveh Stedrijancev).

- A: Prijateljca! Ali si že čula, da je Cvajar zunaj?
 B: Pojdi, pojdi, ta je pa že „bosa“; Cvajarja ne bodo tako hitro izpustili, ne!
 A: Jaz pak vem iz prav zanesljivega vira. Veruj mi! No, kaj velja, da je Cvajar zunaj?
 B: Ti hočeš celo staviti? Naj bo — buteljo najboljšega „šampanjca“! A dokazati mi moraš, če greva tudi naravnost na Žabjak vprašat!
 A: Velja! Dokažem ti istinitost svoje trditve do pičice, če hočeš.
 B: Dobro.
 A: Pojdiva kar tū v bližini k sosedu in prepričala se bodeš na svoje oči.
 B: Kaj praviš — si ga-li ti tudi že sam videl?
 A: Da, videl sem ga ravno prej v „Zlati luknji“ . . .
 B: Razumem, razumem . . . jasno mi je . . . zgubila sem . . . tudi jaz sem ga že videla . . . „Cvajar“ zunaj . . . da, da . . . res je . . . in celó na prvi „ruf“ na loterijski tablici!

Literarna higijena.

Dramatičn prizor v dveh oddelkih.

O s o b e:

ANTON CENTEK, pesnik, pisatelj in urednik.
 FRGAJSNICA, postrežnica in muza njegova.
 Doktor KNEIPPOVEC, zdravnik.

PRVI PRIZOR.

Centek in dr. Kneippovec.

Centek: Poklical sem Vas, g. doktor, da Vas vprašam za svet. Me-li poznate?

Dr. Kneippovec: Nekako znani ste mi pač, ali . . .

Centek: Za točno dijagnozo je vsakako treba, da me natančno poznate. Jaz sem (primeren premolk) Anton Centek . . . .

Dr. Kneippovec: Hm — hm?

Centek: Vidim, da ste slabo podkovani v književnosti slovenski. Jaz sem Anton Centek, pesnik, pisatelj in urednik.

Dr. Kneippovec: Dovolite, kaj pa pišete?

Centek: Vse, romane in novele, dramatična dela in pesmi, šolske in druge knjige, potem recenzije: filološke, gledališke in literarne. Tudi humorist sem izboren; v „Bobnu“ urejam nekako vadnico v kateri se vadim pogrevati najstarejše dovtipe.

Dr. Kneippovec: Kaj torej želite od mene?

Centek: Vaše pomoči. — Nasprotniki moji mi očitajo, da sam malo izviren, pravijo celo, da pišem s „kopirtinto“. Pri drugih ljudeh pazim sicer strogo na to, da kaj ne prepisejo, a jaz sam bil sem že večkrat primoran izposoditi si kako misel pri drugih pesnikih.

Dr. Kneippovec: Ah da, čul sem da, Vam je Goethejeva Gretchen že dvakrat pomagala iz zadrege.

Centek: Istina.

Dr. Kneippovec: À propos! Ali poznate nekega Lermontova?

Centek: Ne . . . še nikdar nisem slišal tega imena.

Dr. Kneippovec: Verujem . . . sicer bi ne bili vzeli v svoj list pesni „Trojen sèn“ katera je posneta po Lermontovu.

Centek: Kdo pa je prav za prav ta Lermontov?

Dr. Kneippovec: Ruski pesnik je bil in zložil pesnico „Son“ . . . V poldnevni žar, v dolině Dagestána . . .

Centek: Lepo Vas prosim . . . kdo pa pozna v nas tega Lermontova? Nihče! Zakaj bi si torej ne izposodili kaj pri njem . . . toda pustiva to . . . Treba mi je zdravniške Vaše pomoči . . .

Dr. Kneippovec: Kaj Vam je?

Centek: Izvirnosti mi nedostaje. Vém, da imam malo izvirnih mislij in ker tega nedostatka ni moči odpraviti, želim biti izviren vsaj v izrazih . . . Ali veste, kaj je to pridevnik?

Dr. Kneippovec: Ne, tega mi tudi ni vedeti treba.

Centek: Oh — pač. Vsa moja pesniška sila izraža se v pridevniki . . . Koliko lepih novih pridevnikov sem že uvel v literaturo našo . . . a sedaj se mi tudi to kar nič več ne posreči. Prebrskal sem že vse slovnice in slovarje, Levstikove in Erjavčeve spise . . . vse zaman. Sedaj pišem nekake „lučice“ . . . čujte: „Kako željno pričekajujejo ti možjé trenutja, kadar smejo zopet na dan, da se poživé na zraku . . . zraku . . . kakšnem zraku . . . koliko sem si že ubijal glavo; primernega pridevnika ne najdem in ga ne najdem . . .

Dr. Kneippovec: Jaz ga tudi ne vem.

Centek: Poskušal sem že: sveži zrak . . . je staro in obrabljeno; krepilni zrak . . . nič . . . topli zrak . . . tudi nič!

Dr. Kneippovec: Svetoval Vam bodem nekaj . . . morda Vam kaj pomaga . . .

Centek: Hvaležen Vam bodem vse svoje življenje.

Dr. Kneippovec: Vina ne smete piti.

Centek: Ga tako ne pijem . . .

Dr. Kneippovec: V gostilne ne smete hoditi.

Centek: Jaz sploh ne hodim v gostilno, — pijem pa tudi le vodo.

Dr. Kneippovec: Zato so pa tudi Vaše pesmi tako vodene . . . ker pa že inklinirate na vodo, — dobro. Ravnajte se strogo po mojem nasvetu: Predno primete za pero, kopajte se v mrzli vodi, a služkinja naj Vas z mokro cunjo drgne po glavi tako dolgo, da Vam pride na misel primeren pridevnik.

Centek: Čujte, doktore, . . . kaj pa bo z mojimi lasmi, nosim jih po pesniški modi . . . da nimam dolgih las, kdo mi veruje, da sem pesnik . . .

Dr. Kneippovec: Žrtvujte jih . . . saj Vam zrasedo drugi . . . sedaj pa z Bogom!

Centek: Hvala Vam, doktore. Mesto honorarja zložil bodem Vam posebno zahvalno pesem.

Dr. Kneippovec: Z Bogom!

DRUGI PRIZOR.

(*Centek* sedi v kadi, pije *Kneippovo* kavo a *Frgajnsica* ga drgne z mokro cunjo po glavi).

Centek: Kako željno pričakujejo ti možjé trenutja, kadar smejo zopet na dan, da se poživé na . . . zraku . . . zraku . . . *Frgajnsica* drgni močnejše.

Frgajnsica: Vsa potna sem že, tako ga drgnem, pa še mu ni zadosti. Zlodej vzemi to službo!

Centek: . . . zraku . . . zraku . . . duhtečem zraku . . . ne, to ni nič . . . zraku . . . Muza moja, drgni močnejše.

Frgajnsica: Kakšna muza? Kdo je muza? Sami ste muza, jaz pa ne, jaz sem poštena ženska!

Centek: Molči in drgni močno.

Frgajnsica: (drgne z obema rokama) Da bi te . . .

Centek: Na duhtečem . . . vonjavem zraku . . . nič . . . močnem zraku — ah . . . to bi utegnilo nekaj biti . . . Polij me z mrzlo vodo!

Frgajnsica: (zvrne nanj keblico mrzle vode) Na . . .

Centek: Heureka! Heureka! Čvrsti zrak! Na čvrstem zraku! Živio!

Frgajnsica: Bog me štrafaj, če se mu ni zmešalo!

Redkost.

V Novem Jorđu živi ženska, ki je tako velika, da mora vselej poklekiniti, kadar se hoče popraskati za ušesom.

Iz vojaškega življenja.

Korporal: Če si v vojski postavljen kam na samotno, pa vidiš pred soboj vihrajočo zastavo, kaj bi si ti mislil?

Prostak: Kaj? — Da veter vleče.

*Na Štírskem, na Koroškem,
V Primorji in drugod,
Zaničevan in tlačen
Pošteni je naš rod.*

*Na Štírskem, na Koroškem,
V Primorji in drugod,
Slovincu siromaku
Posut je s trnjem pod.*

*Na Štírskem, na Koroškem
V Primorji in drugod,
Mi hlapci smo brezpravni
A tujec je gospod.*

*Na Štírskem, na Koroškem,
V Primorji in drugod
Zgubljeni nismo, dokler
Neba je moder svod.*

*Ob času povrñli,
Vse homo in porsod,
Na Štírskem, na Koroškem,
V Primorji, in drugod.*

Otročji humor.

Jako razposajenega sina pokarala je njegova mamica preteč mu, da ga zapré v kurnik.

— „Le, odvrne nadobudni sinko, a nikar ne misli, da bom jajca legel.“

Ljubezniv pogovor.

— Ali si jo že zopet ujel? tako pozdravi žena svojega moža, ki je prišel nekoliko „vinjen“ domov.

= Kôga? vpraša mož.

— I no, koga, „afno“, odvrne žena.

= Seveda sem jo, odgovori mož mirno, pa tega je že trideset let kar sva poročena.

Med prijatelji.

— Posodi mi petak, reče prijatelj prijatelju.

= Nemam petaka, odvrne ta, samo tri goldinarje.

— Nič ne de, si mi pač dva goldinarja še dolžan.

Listnica upravníštva.

Vse one rodoljube, katerim smo prve številke našega lista doposlali na ogled, a se doslej še niso odzvali, nujno prosimo, naj to kar najprej mogoče storiti blagovolé, bodisi da nam pošljejo naročnino, ali pa vrnejo poslano številke, da bodemo konečne znali, kako se nam je ravnati v bodoče, ker zlasti ne maramo, da bi se nam očitalo s katerekoli strani, češ, da usiljujemo svoj list.

Upravníštvo „Pavlihe“.

NOVA NOTARSKA PISARNA.

P. n. občinstvu naznanjam, da sem na mesto bivšega notarja g. dra. Rudeža bil imenovan notarjem, in da sem otvoril

pisarno v Križevniških ulicah št. 6
prav tam, kjer je tudi imenovani moj prednik uradoval.

V Ljubljani meseca januarja 1892.

Ivan Plantan, c. kr. notar.

Priporočilo in naznanilo preselitve.

Vže mnogo let v Ljubljani poslujoča domača vrdka

Peregrin Kajzel

trgovina s steklom in porcelanskim blagom

naznanja prečast. duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da se je preselila iz hiše št. 15 na Starem Trgu v popolno novo urejeno prodajalnico

na Starem Trgu št. 13

v dr. Ahačičevi hiši.

V zalogi ima najrazličnejšo steklovino: svetiljke, cerkvene svečnike, podobe v okvirih itd. itd., barveno steklo za božje hrame. — Prevzema v njegovo stroko spadajoča naročila **pri stavbah**, katera izvršuje točno in cenó. Največa izbera kuhinjskega orodja.

Najnižje cene!

Fran Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim blagom

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 6

(poleg Lingarjevih ulic)

— priporočila —

☉ svojo veliko zalogo in raznovrstno izbero ☉

modnega in kramarskega blaga, sukna za moške in ženske obleke, svilate in volnene robce za na glavo v najrazličnejših bojah, platno, kotonino, hlačvino, volneno, blago, lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in več.

Ceniki in vzorci franko!

BRATA EBERL

izdelovalca oljnatih barv, lakov, firnežev in napisov v **Ljubljani**, za Franciškansko cerkvijo št. 4 priporočata svojo zalogo navedenih izdelkov, kakor tudi svojo pleskarsko obrt za stavbe in meblje ter izvršujeta vsako v njuno struko spadajoče delo fino, reelno in kar najceneje.

FRANCE ČUDEN

urar — (prej J. Geba) — urar

Slonove ulice v Ljubljani (Filij. v Trbovljah)
priporočata

svojo zalogo najraznejših zlatih in srebrnih žepnih ur, stenskih in ur s stojalom, ur budilnic itd., kakor tudi veliko izbero zlatih, srebrnih in nikelnatih verižic, dalje prstanov in raznih drugih v urarsko obrt vštetojčih se stvari. Popravila izvršuje najvestneje in cenó ter jamči za trajnost svojega blaga.

Posredovalnica: G. Flux

v Ljubljani, na Bregu št. 6

priporočata ter namešča poslujoče ošobje vsake vste, zlasti tako z dobrim spričevali.

☛ Postreže se vsakemu točno. ☛

ZOBOZDRAVNIK

SCHWEIGER

stanuje

„pri Maliču“ II. nadstropje, št. 25-26

Ordinuje vsak dan od 9.-12. ure dopol. in 2.-5. ure popoldne.

Ob nedeljah in praznikih od 9.-1. ure popol.

Najnovejše in najboljše vrste umetnih zobovij in zob. — Najboljše in trpežne plombe v zlatu in platinu za sprednje zobe, posteklenjene plombe povsem in nerazločno take, kakor so zobje.

☛ Za vsa dela in operacije se garantira. ☛

UMETNO IN KUPČIJSKO VRTNARSTVO Alojzija Korsike v Ljubljani

izdeluje dovršeno lepe vence in šopke, poskrbuje k vencem
i trakove z napisi ter priporoča **razno-**
vrstna semena.

Ilustrovani katalogi zastoj in franko.

JOSIP PAULIN v LJUBLJANI

mejnarodna potovalna pisarna za prirejevanje posebnih
vlakov in prodaja najugodnejših vozniških listkov za
potovanje po celem svetu.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način,
ki ne prouzroča nikakih bolečin,
ter opravlja
vse zobne operacije in zobna plombovanja
zobozdravnik **A. Paichel**

v Ljubljani,
tik Hradskega mostu, I. nadstr.

Andr. Druškovič,

trgovec z železnino

v Ljubljani, Mestni trg št. 10

priporoča:

bogato svojo zalogo štedilnikov, nagrobnih
križev, kuhinjskega in vsakovrstnega polje-
delskega orodja, kovanja za okna in vrata,
cementa itd. — sploh vsega v to stroko spa-
dajočega blaga po najnižji ceni.

Fine vodne pile in žage,

za kojih izbornost se jamči.

Prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneza, laka in klija

Ad. Hauptmann-a

v Ljubljani.

Zaloga:

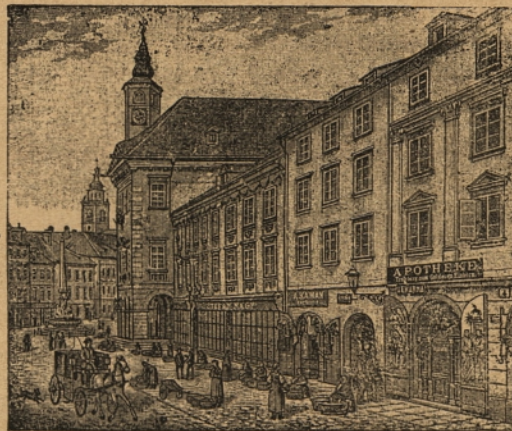
Šolski drevored številka 6
Semeniško poslopje.

Filijala:

Slonove ulice številka
10—12.

Lekarna v Ljubljani

poleg mestne hiše je stara nad 150 let.

V lekarni poleg rotovža gosp. pl. Trnkóczy-ja se dobivajo naslednje
popisane domača zdravila vedno sveža (frišna) in se razpo-
siljajo proti poštnemu povzetju z obratno pošto.

Lekarn Trnkóczy-jeve firme je pet, in sicer: Na Dunaju: Viktor
pl. Trnkóczy, V., Hundstürmerstrasse 113 (tudi kemična tovarna); dr.
Oton pl. Trnkóczy, III., Radetzkyplatz 17, in Julij pl. Trnkóczy, VIII.,
Josefstädterstrasse 30; v Gradcu (na Stajerskem): Venčelin pl. Trnkóczy;
v Ljubljani: Ubald pl. Trnkóczy.

Lekarna Trnkóczy-jeva v Ljubljani

priporoča:

Cvet zoper trganje (Gichtgeist)
lajša izdatno in prežene bolečine. — Steklenica
stane 50 kr., tucat 4 gld. 50 kr.
Planinski zeliščni prsni sirup kranjski
za odraslene in otroke; razkroja sliz in lajša
bolečine pri kašlju, hripavosti, vratobólu, prsni
in plučnih boleznih. — Stekl. 50 kr., tucat 5 gld.

Schußmarkt.

Marijac. kapljice za želodec

so izvrstno, uspešno, želodec krepilno,
slezo ločilno, odvajno in slast do jedi oži-
vljavajoče zdravilo. — Steklenica 20 kr. tucat
2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Kri čistilne kroglice ne smeje bi
se pogrešati v nobeni rodbini. So lahko
odvajajoče, slezo odganjajoče zdravilo
pri zabasanji, skazenem želodci. Stane:
škatljica 21 kr., zamotek s 6 šk. gl. 1.25.

Esenca za želodec, 1 stekl. 10 kr.,
1 tucat 1 gld., 5 tucatov samo gl. 4.50.

Angleški čudotvorni balzam,
1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gl., 5 tucatov
samo 4 gld.

Pri izpraševanju.

Župnik: Ali tudi vesta, kdo vama je sodil, da se vzameta?
 Miciha: Kdo drugi, ho oče, ki pravijo, da moram Matevža
 vzeti zato, ker bo pipeljal dva volička k hiši - pa če bi bil še
 bolj neumen, kakor je!